

TUCET
RŮŽÍ

POSTŘEHY
ODJINUD

PRÁZDNINY
JSOU TADY

STUDENT REVUE

333 LET

VÝVOJ A HISTORIE
PEKAŘOVA GYMNÁZIA

OBSAH

TUCET RŮŽÍ

str. 6 - 7

HLAVNÍ TÉMA
333 LET

Fotoreportáž
str. 22-27

Rozhovor
str. 18-21

FOTOGRAFIE
POSTŘEHY
ODJINUD

str. 7

str. 9-11

TOMÁŠ JEŽEK

str. 22-26

POETRY
AND PROSE
VIRTUÁLNÍ DUET

The Magical Kingdom str. 11-12
Whole year has passed
since the March 10th str. 13
Dandelion, tell me str. 14
Letter from me to you str. 15

str. 8

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

Výstavy předmětových komisí v sobotu 12. 6.

ON-LINE ŠKOLNÍMU ROKU 2020/2021 JIŽ Z VĚTŠÍ ČÁSTI ZVONÍ HRANA!

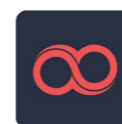
V posledního letošním čísle najdete od všeho něco. Na skok se podíváme na Taiwan, do USA, Izraele a Ruska. Nechybí několik článků v angličtině, fotoreportáž k oslavám 333 let naší školy, fejeton z on-line prostředí nebo cyklo rozhovor.

Za celou redakci bych vám chtěla popřát pohodové prázdniny, které si opravdu všichni zasloužíme. Nezbyvá nám nic jiného než doufat, že naše prázdninové cesty se v září potkají na chodbách školy. Necht' kolečkám na Meetu již opravdu odzvonila hrana!

Za tým Student revue

KLÁRA MARKOVÁ

redaktorka

NAJDETE NÁS ONLINE!

Buď na adrese <https://joom.ag/GqZl> nebo v aplikaci Joomag na Google Play pod heslem „Student Revue“.

**STUDENT
REVUE**

STUDENTSKÝ MAGAZÍN STUDENT REVUE | ČÍSLO DUBEN-ČERVEN 2021

8 STUDENTREVUE@GMAIL.COM REDAKTOŘI: Sofie Anna Janebová, Klára Marková, Jakub Škvřna GRAFICKÁ ÚPRAVA: Filip Janeček

PŘÍSPĚVATELÉ: Eliška Doležalová, Lucie Havlová, Tereza Hellerová, Hana Lancová FOTO: Beáta Filipi, Martin Veselý KONZULTACE: Mgr. Věra Janečková

OLYMPIÁDA V TOKIU
Olympijské hry naplá-
nované původně na
květen minulého roku
začínají 23. července
a končí 8. srpna 2021.
TOKIO

TUCET RŮŽÍ

Michael dorazil na místo, ale neměl odvahu k ní jít. Ještě ne.

TEXT: TEREZA HELLEROVÁ 3.B

ZHLUBOKA SE NADECHL, PRSTY NAHMATAL PŘEDMĚT V NÁPRSNÍ KAPSE, ABY SE UJISTIL, ŽE TAM SKUTEČNĚ JE, PUGET SCHOVAL ZA ZÁDY A VYDAL SE K LUCY.

Vrukou nervózně svíral kytici, kterou předešlý den objednal v květinářství. Myslel si, že to bude snadné jako vždy, že za ní - za svou Lucy - přijde, pozdraví, prohodí nějaké to milé slůvko a řekne jí, co má na srdci. Ovšem dnešek nebyl jako jiné dny. Dnešek byl výjimečný. Dnešek byl ten den, kdy to konečně udělá...

Zhluboka se nadechl, prsty nahmatl předmět v náprsní kapse, aby se ujistil, že tam skutečně je, puget schoval za zády a vydal se k Lucy. Jakmile k ní došel, nervózní výraz se změnil v široký úsměv.

Konečky prstů ji lehce pohladil po krásné tváři, kterou každou noc vídal ve snech, a něžně řekl: „Ahoj, Lucy.“ Na chvíli se odmlčel. „Dnes mě, prosím, jen mlčky vyslechni. Mám něco, co ti musím říct, a kdybys mě přerušila, nevím, jestli bych zvládl pokračovat.“ Zpoza zad vytáhl kytici. „Přinesl jsem ti tucet růží. Každá má nějaký význam a já ti chci všech dvanáct dnes říct.“

Michael si sedl na nakrátko posekanou trávu a kytici si položil do klína. Rozvázal provázek, který růže držel pohromadě, a jednu vzal do ruky. „Tahle je za to, že ti před čtyřmi lety uletěl na tom roztomilém náměstíčku ve Florencii tvůj oblíbený klobouk a tys ho chtěla chytit za každou cenu, a tak jsi ho pronásledovala až k fontáně, do které jsi zahučela a stáhla jsi s sebou i mě. A díky tomu jsem poznal tu nejúžasnější ženu na světě.“ Při té vzpomínce se zasmál. Položil růži do trávy před sebe a vzal další.

„Tahle je jako omluva za to, že jsem na naše první rande zapomněl rezervovat stůl a museli jsme se navečeřet u stánku s Lampredotto.“ Položil růži vedle první.

„Tahle je za ohromné štěstí, že pocházíš ze stejného státu jako já a že ses se mnou sešla i po návratu do Indiany.“

U další růže řekl: „Tuhle ti dávám za to, že jsi mě donutila jít na koncert Alice Coopera a já jsem si díky tomu oblíbil rockovou hudbu.“

Už byl u páté květiny. „Tahle je za to, že jsi mi dala odvahu postavit se šéfovi a najít si lepší práci.“ Položil ji k ostatním.

U šesté trochu posmutněl. „Tahle je jako omluva za to, že jsem kvůli té nové práci nestihl štědrovečerní večeři u tvých rodičů.“

Teď se zase pro změnu usmál. „Tahle je za to, že i když jsi v mém šuplíku na ponožky našla krabičku s medailonkem, stejně jsi přesvědčivě hrála překvapenou, když jsi ho dostala k Vánocům.“ Růže dopadla na hromádku v jasně zelené trávě.

„Tahle je za to, že ať jsi dělala kdykoliv cokoliv, vždycky jsi všeho nechala a pozorně mě vyslechla, když jsem to potřeboval.“

Vzal do ruky další růži. „Tahle je za to, že ses nechala přemluvit k cestě do Francie, odkud jsme si přivezli našeho kocourka Frankensteina, kterého jsi jen tak mimochodem pěkně rozmazlila,“ řekl a s úsměvem na Lucy mrkl.

„Tahle je desátá... Začínám se blížit ke konci,“ povzdechl si. „Je za to, že jsi se mě tenkrát zastala před mým tátou, když mi opět vyčítal, že jsem nestudoval na právníka, jak to chtěl. Pamatuji si přesně, co jsi řekla.“ Zadíval se do jejích blankytně modrých očí a ocitoval: „Nechte ho už na pokoji. Jenom proto, že vy jste tu školu nedokončil a myslel jste si, že si přes Mika splníte sen, ještě neznámá, že se do něj budete navzájem pokaždé, když jsme tady!“ Michael se pro sebe zasmál, ale když vzal do ruky jedenáctou růži, smích ho přešel.

„Tahle je jako omluva za to, že jsem před rokem naboural s našim autem.“ Nic víc k tomu neřekl. Jen mlčky položil rudou květinu na ostatní.

Když vzal ze svého klína poslední růži, zatvářil se zkroušeně. Na chvíli zavřel oči a mlčel. Pak je otevřel a ponuře

pronesl: „Než ti povím, Lucy, za co je tahle růže, musím ti ještě něco důležitého říct.“ Zhluboka se nadechl, aby uklidnil splašeně bijící srdce, a pak pokračoval: „Víš, někdy je nejlepší řešení říct sbohem. Muže to být druhá šance. Šance na něco lepšího... Včera večer jsem to probíral s rodiči. Těm se moje rozhodnutí nelíbí, ale snad pochopí, že je to moje volba a můj život. A doufám, že ty to pochopíš taky...“

Zadíval se na rudé okvětní lístky a rozhodně svraštil obličej. „Tahle růže, Lucy, - tahle růže je za to, že bez tebe nemůžu žít.“ Pomalu položil růži na měkkou trávu vedle ostatních.

Elegantně se postavil. Sáhl do náprsní kapsy saka a vytáhl malou starožitnou dýku. Otočil hrot proti své hrudi a vrazil si ostří přímo do srdce. Zalpal po dechu a klesl na kolena. S posledním výdechem se skácel na tucet růží a jeho krev se mísila s rudými okvětimi. Stekla až k sliveneckému mramoru, na němž bylo vytesáno:

LUCY ROSE ARCHEROVÁ
1993 - 2018
TRAGICKY ZAHYNULA PŘI AUTONEHODĚ

FOTOGRAFIE

V domě je ticho. Jediné, co je slyšet, je vítr prohánějící se v komíně a kapky deště bubnující na okna.

TEXT: TEREZA HELLEROVÁ 3.B

Dech se mi zadržává v hrdle, když procházím ponurou chodbou do obývacího pokoje. Roztřesenými rukama uchopím velkou knížku, kterou jsem včera v zoufalství odhodila na zem. Je to fotoalbum a pár fotek se při nárazu o dřevěnou podlahu uvolnilo a teď na ni leží a vysmívají se mi. Slyším, jak na mě volají: Koukni se na nás! Koukni se, jak jsi byla šťastná! Nechám je tam ležet.

Dojdu k pohovce a velice neelegantně se na ni zhroutím. Promnu si opuchlý obličej a zhluboka se nadechnu. S výdechem album otevřu. Ta fotografie mě zasáhne jako dýka do srdce. Usmívá se. Usmívá se na mě. Ve tvářích má ty své dolíčky, ze kterých mi vždycky poskočilo srdce, a modré oči mu září štěstím - září životem... Nedokážu zadržet slzy, které se mi vyhrnou z očí. Stékají mi po tvářích a jedna po druhé dopadají na tu fotografii. Na jeho fotografii.

„Proč?“ zašeptám. Dlaní ty slané kapky zuřivě setřu. „Proč?“ zopakují, ale tentokrát už křičím.

Chvějícími se prsty fotku uvolním a album odhodím zpátky na podlahu. Zamřčenými

očima probodávám svého manžela a pořád dokola na něj křičím tu samou otázku. On ale neodpovídá.

Celá se chvěju, neovladatelně se třesu a křičím. Už to nejsou ani slova, co se mi dere z hrdla. Je to jen zoufalý, srdcervoucí řev.

Sklouznu ze sedačky, přitáhnou si kolena pod bradu a houpu se tam a zpátky. V pravé ruce stále svírám obrázek svého muže, který se mým stiskem zkroutil.

„Proč jsi mě tu nechal samotnou?“ zašeptám ochraptěle. Už nemám sílu křičet, už nemám sílu vztekat, už nemám sílu plakat, už nemám sílu...

Fotka mi vypadne z prstů a jako list stromu se snese na zem. Čelo si opře o kolena a rukama si zajedu do vlasů. Unikne mi záupnění a cítím, jak prameny na mé hlavě povolují a zůstávají mi viset mezi prsty. Je to už týden, co mě tu nechal. Je to už týden, co se den co den propadám do toho šílenství smutku a bolesti. Už týden, co mi srdce stále dokola puká.

A já už nemůžu. Nemůžu tu bolest - tu nicotu - už dále snášet.

„Já už nemůžu, rozumíš?!“ Vyškrábu se na vratké nohy

a doklopýtám k oknu. Otevřu ho a do obličeje mě zasáhnou prudké provazce deště. „Slíbila jsem ti, že budu silná, že to nějak zvládnou, ale já už nemůžu!“ zakřičím z posledních sil.

Podívám se dolů. Přemýšlím, jestli by mě pád z druhého patra dokázal té bolesti zbavit. Nakláním se stále víc a víc. Dech se mi zrychluje, srdce splašeně buší. Stáčí nepatrný pohyb a měla bych odpověď na svou otázku.

Zazvoní telefon. Ten zvuk mě vyděsí a málem ztratím rovnováhu. Musím se zachytit rámu okna.

„Ano?“ zachraptím do telefonu, když ho zvednu.

„Dobrý den, paní Moorová, tady doktor Black,“ ozve se ze sluchátka. „Volám kvůli vašim krevním testům, na kterých jste byla před týdnem.“

Zamračím se. Někjaké krevní testy jsem úplně pustila z hlavy.

Doktor nečeká na mou reakci a pokračuje:

„Žádné potíže jsme nezjistili. Snad jen jednu, ale to bych takovou potíží nenazval.“ Dochází mi trpělivost. Ať mi prostě řekne, co mi je, a já můžu pokračovat v tom, v čem mě vyrušil.

Odkašle si a veselým hlasem mi oznámí:

„Jste těhotná, paní Moorová. Nevím, proč mě to hned nenapadlo, když jste mi popisovala své příznaky. No ale na tom teď nezáleží. Gratuluji. Měla byste si domluvit schůzku...“

Už ho neposlouchám. Telefon mi vypadne z ruky. Chytnu se za srdce, které mi právě vynechalo úder.

Miminko... Čekám miminko...

Rychle se vrhnu pro fotografii, kterou jsem upustila. Na tváři se mi pomalu rozlévá úsměv.

„Tak přece jen jsi mě tu nenechal úplně samotnou,“ řeknu tomu usměvavému člověku, který byl světlem mého života.

„Budeme mít miminko, Jacku. To sis vždycky přál.“●

VIRTUÁLNÍ DUET

Už jste někdy přemýšleli nad tím, jak by probíhal virtuální rozhovor nejznámější milenecké dvojice?

TEXT: [HANA LANCOVÁ](#) 1.A

Co kdyby se celý děj odehrával ve 21. století, a to z větší části pouze přes internet? Kdo ví, třeba by to mohlo vypadat nějak takto:

Dvě internetové sítě, obě stejně rychlé, v krásném novém počítači, kam nás děj táhne, nenávidí dlouholetá k aktualizaci se žene, v níž rodná počítačová myš rodným kabelem vládne.

Z osudných ledví nepřátel těch berou pod přenešťastným satelitem žití svoje dva milující, kteří sudbou temnou v své smrti pohřbí roditelův boje. Takto bych mohla pokračovat dál a dál, ale vás jistě zajímá samotný virtuální duet našeho Romea a Julie.

Romeo píše dlouhou zprávu Julii (přes messenger samozřejmě):

Ó zdravím Tě, milá Julie. Vsadím se, že teď jistě záříš jako slunce, které co nevidět vyjde. Ani nevíš, jak moc bych si přál vidět, jak teď vypadáš, snad aspoň zprávu mi zanecháš. Videohovor by však byl moc riskantní, neboť má velevázení rodiče by

se jistě začali ptát, s kým si to tak pozdě v noci volám.

Julie: ok

Romeo: Teď napsala jsi! – Napiš znovu, ó jasný anděle 😊! Pošli fotku, posle nebeský!

Julie: Romeo, Ó Romeo! Proč jsi Romeo?

Své jméno si změň (dá se to změnit v nastavení), internetové sítě zřekni se, neboť má rodiče každou chvíli zjistí, že si píšou s někým, kdo nepoužívá naši síť.

Romeo: Mám něco napsat, nebo budeš psát dál?

Julie: Tvé jméno je můj nepřítel. Odlož jméno své a za své jméno, jež tvou částí není, mne vezmi celou i se všemi mými mobilními daty.

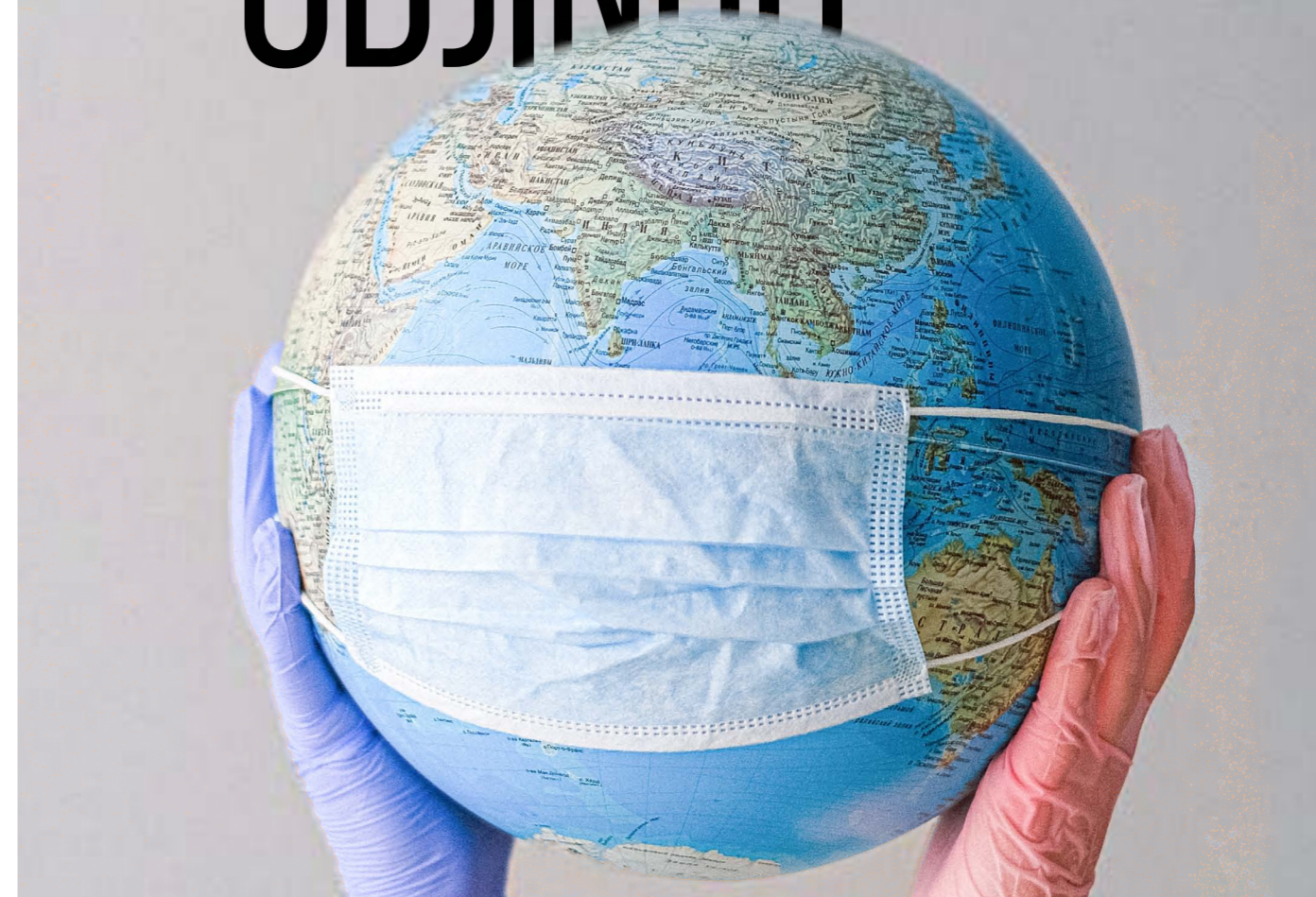
Romeo: Beru tě za slovo. Jen mi vyznej lásku a od té chvíle dál Romeo nechci být nikdy víc.

Julie: Lásku jsem ti vyznala již dávno předtím, než sis o ní stihl říct.

Romeo si změnil přezdívku

Možná to zní celé vtipně, ale i mezi dalšími mileneckými dvojicemi může virtuální duet probíhat právě takto...●

POSTŘEHY OD JINI IN

TEXT: [KLÁRA MARKOVÁ](#) VE SPOLUPRÁCI S [ALEKSANDROU KOLESNIKOVOU](#) 3.A

ZA BOJ S PAN-DEMÍ IZRAEL UTRATIL MNOHO PENĚZ. KROKY VLÁDY BYLY V MÉDIÍCH NEUSTÁLE KRITIZOVÁNY.

Od roku 2020 žijeme v době covidové. Některé státy zvládaly a zvládají pandemii lépe než jiné. V následujícím článku vám očima běžných lidí přiblížíme, jak probíhala pandemie v místech od České republiky tak vzdálených, jako je USA, Izrael, Rusko a Taiwan.

UZAVŘEL SE SEKTOR SLUŽEB. VĚTŠINA LIDÍ ZAČALA PRACOVAT Z DOMOVA.

1) Jak vaše vláda během roku řešila Covid-19? Jaká protiepidemiologická opatření byla zavedena a jaká platí stále?

REBEKA: Během pandemie vláda zavedla několik lockdownů. Nejprve byly zcela uzavřeny restaurace, následně fungovaly s omezenou kapacitou a návštěvníci se v nich mohli zdržovat pouze 90 minut. Stále platí zákaz vycházení.

ALEXANDER: Za boj s pandemií Izrael utratil mnoho peněz. Kroky vlády byly v médiích neustále kritizovány. Přesto jsem toho názoru, že vláda k pandemii zaujala dobrý postoj.

Podle vrcholů epidemie (byly tři; poslední v lednu 2021) se opatření lišila od lockdownu po drobná omezení. Nošení roušek bylo okamžitě povinné. Nyní je povinnost nosit roušku pouze ve vnitřních prostorách. Vše se již otevřelo, ale vstup do kaváren, posiloven... je možný pouze s tzv. „zeleným pasem“ (osoba je očkována dvěma dávkami vakcíny déle než dva týdny).

VERONIKA: Od začátku pandemie přijala vláda celou řadu protiepidemiologických opatření. Na jaře 2020 byl vyhlášen první lockdown. Uzavřel se sektor služeb. Většina lidí začala pracovat z domova. Bylo povinné nosit roušky a rukavice na veřejných místech, v dopravě, dodržovat distanční vzdálenost...

V tuto chvíli byla již většina opatření zrušena. Nošení roušek na veřejných místech stále zůstává povinné.

SHUO-YUE: Po celou dobu pandemie je povinnost nosit na veřejnosti a ve veřejné dopravě roušku. Pokud se lidé účastní nějaké akce, je jim před vstupem změřena teplota a musí na papír napsat své jméno a telefonní číslo.

2) Dodržovali lidé opatření?

REBEKA: Obyvatelé Bostonu důsledně dodržovali zavedená opatření.

ALEXANDER: Podle mého názoru většina lidí dodržovala zavedená opatření bez problémů. Méně důsledně pokyny dodržovali obyvatelé náležející k arabskému sektoru a ortodoxní židé.

VERONIKA: Podle mého názoru se většina obyvatel snaží dodržovat opatření.

SHUO-YUE: Všichni opatření samozřejmě dodržují, protože si nikdo nepřeje, aby se situace zhoršovala.

3) Je o očkování mezi lidmi zájem?

REBEKA: Já i většina lidí z mého okolí je již naočkovaná.

ALEXANDER: V mém okolí jsou lidé, kteří se očkovat nechťejí. Pro zdravotnický personál je očkování povinné. Jelikož jsem lékař, tak jsem se nemusel dlouho rozmýšlet.

VERONIKA: V mém okolí je jen málo lidí, kteří se nechali očkovat. Největší zájem o vakcínu mají lidé v důchodovém věku. Mezi mladými lidmi je zájem prakticky nulový, protože mladší lidé se s nemocí dokáží docela snadno vypořádat. Většina obyvatel se obává možných vedlejších účinků vakcíny.

SHUO-YUE: Nyní ano.

4) Kolik lidí je již naočkováno?

REBEKA: Myslím, že je očkováno okolo čtyř milionů lidí.

ALEXANDER: Očkování začalo 19.12.2020. Z devítimilionové populace již druhou dávku dostalo pět 5 milionů obyvatel.

VERONIKA: K dnešnímu dni (12. 5. 2021) bylo očkováno asi 21,5 milionu lidí. Druhou dávku dostalo asi 8,5 milionu lidí, což je přibližně 6 % populace Ruska.

SHUO-YUE: Očkováno je víc než 112 500 lidí.

5) Byly/jsou uzavřeny školy?

REBEKA: Na začátku pandemie se školy uzavřely. Prezenčním způsobem budou fungovat od září.

ALEXANDER: V době vrcholu morbidity školy a univerzity úplně přešly na on-line výuku (Zoom). Nyní se již všichni vrátili k prezenční výuce.

VERONIKA: Během zhoršování epidemiologické situace byly školy převedeny na distanční výuku. Univerzity přešly na prezenční vzdělávání teprve nedávno. Pokud je ve vzdělávacím nebo předškolním zařízení zjištěn případ nemoci, je třída či skupina poslána do karantény a studuje na dálku.

SHUO-YUE: Školy se neuzavřely.

6) Jak probíhala on-line výuka?

REBEKA: Na on-line výuce bylo nejtěžší udržet pozornost. Na druhou stranu práce z domova měla i své výhody v podobě úspory času.

ALEXANDER: -

VERONIKA: Některé lekce probíhaly v on-line formátu, pro některé byly zasílány ➔

materiály ke studiu a domácí úkoly.

SHUO-YUE: -

7) Jak se dle tvého názoru bude situace dále vyvíjet?

REBEKA: Myslím si, že protiepidemická opatření budu v nějaké míře platit do konce roku 2021.

ALEXANDER: Je nepravděpodobné, že toto léto bude normální. Izrael pandemii sice zvládá dobře, ale jiné země na tom tak dobře zatím nejsou, a tak to jistě bude mít dopad i na Izrael.

Veronika: Zdá se mi, že se situace v Rusku postupně zlepšuje. Postupně se ruší zavedená opatření, počet nakažených

klesá. Opravdu doufám, že se v létě vše konečně stabilizuje, hranice se otevrou a lidé budou moci plně strávit dovolenou tam, kde chtějí.

SHUO-YUE: Doufám, že se situace brzy uklidní. Nyní epidemie opět nabývá na síle, proto musíme nosit roušky, častěji si mýt ruce, a pokud to není nezbytné, neopouštět domov! ●

REBEKA: USA
ALEXANDER: IZRAEL
VERONIKA: RUSKO
SHUO-YUE: TAIWAN

JÁ I VĚTŠINA LIDÍ Z MÉHO OKOLÍ JE JIŽ NAOČKOVANÁ.

THE MAGICAL KINGDOM

Once upon a time, deep in a dark forest, lived a very special girl called Raven.

TEXT: **ELIŠKA DOLEŽALOVÁ 6.0**

She wasn't special in a way that would make others swoon over her or be fond of her; otherwise, she wouldn't be living alone in a forest, right?

Unfortunately for her, her sort of distinction wasn't admired or looked up to - it was punished as the worst crime. You may be asking, what she has done that is so horrible it could cost her her life? As many old tales suggest, she could either be a monster or a witch. The second was true, but in the eyes of the king, the people her kind were both.

One day, in the middle of spring, Raven was watering the flowers in her garden. The sun was dancing on her skin, as she gently sang a song her mother used to sing to her. Raven felt guilt crawling on her neck at the sudden memory of her mother's death; she knew she couldn't have stopped the highwaymen from murdering her. At the time, her magic wasn't controllable, but her stubbornness wouldn't let her take the blame off her shoulders.

Raven, lost in her head, didn't seem to notice the sudden quietness of the forest. The sun was now covered by heavy

grey clouds and the light breeze became harsher, biting the young witch's unprotected skin. Suddenly, the silence was interrupted by a loud crack, suggesting someone else's presence.

"What is it that brings you to me again, my lord?" asked Raven mockingly, without seemingly lifting her head from her beloved flowers.

"Quit the formalities, witch", the newcomer ordered. "Since our army has failed to arrest and punish you for your sorcery, I've come here alone."

"And what do you think a prince can do to me that a whole army hasn't been capable of doing?" said Raven smugly.

The prince looked away for a moment. Raven caught a glimpse of sadness in his green eyes.

"I didn't come here to tell you you should be punished for your crimes. My mother is sick...and since you are the last witch my father hasn't killed yet, I'm here to ask you for your help.", said the prince with difficulty. He kept looking down, slowly petting his horse on the neck.

Raven stayed silent for a moment. The

NYNÍ EPIDEMIE OPĚT NABÝVÁ NA SÍLE, PROTO MUSÍME NOSIT ROUŠKY, ČASTĚJI SI MÍT RUCE A POKUD TO NENÍ NEZBYTNÉ NEOPOUŠTĚT DOMOV!

prince, otherwise known as Gabriel, unknowingly hit the nail on the head. When Raven's mother died, she felt responsible for not being able to do enough to help her. Now she had complete control over her magic, and two paths to choose from. Her train of thought was interrupted by Gabriel's soft-spoken voice.

"If you save my mother, you'll be rewarded and nothing will happen to you. I give you my word for that." ➤
Raven remained quiet. After a moment, she said calmly: "Alright then; I will help you. But remember: if you or anybody else even tries to hurt me, I will show no mercy."

Prince Gabriel looked relieved. The witch suggested travelling on her broom, but Gabriel glanced at it skeptically. In the end, Gabriel hopped down off his horse, and they both made their way to the castle on foot.

After three days of travel, they reached the majestic home of the royal family - the Blue Castle. Nothing about the castle was magical, it was cold and distant and Raven felt like an uninvited guest. The only reassurance she got was from Gabriel, who smiled at her as they entered the castle; she's grown quite fond of him over their journey. He wasn't the arrogant and careless prince he seemed to be at first.

Gabriel walked Raven straight into his mother's chamber. The queen was lying on her bed, asleep. She looked visibly sick, her forehead sweaty and face unnaturally skinny.

Gabriel closed the door behind them. "The king doesn't know about your presence. If he did, he would try to kill you, so please be quiet. I will guard the door.", he whispered.

"I surely will keep quiet, little prince", Raven said in a joking manner. Then she sat beside the queen's bed, sizing her up. When she began to cast a healing spell, her magic poured through her hands - it looked like a golden sunray, floating like a river stream.

Gabriel looked at her hands in amazement; for a moment, his observant eyes left the door. This moment was long enough for his father to storm inside. The king noticed the scene happening before him in what seemed like seconds. "What is happening here - Gabriel!?" he barked out. He quickly drew the sword out of its scabbard. "Guards! Guards! Get rid

of this sorceress immediately!"

"No father, you can't do this! She is healing your wife and my mother!", Gabriel yelled back. "

"You know damn well that I've killed every single one of her kind in this kingdom - these sorcerers are evil and impure! Get your dirty hands away from the queen, witch!"

But Raven kept her hands still and didn't move an inch.

"Do as I say and I will kill you in front of a crowd, at least; do a little show if you will. Otherwise, I will arrest you now and throw you to the dogs afterward!", the king flared up, his face red with anger.

Gabriel whipped out his sword and stood against the king. "Raise your hand against her and I will show you no mercy!"

Raven's head shot up, a surprised stare on her face, as she recognized her own words.

The king wasn't a fair man. He used the few seconds of Gabriel's inattention for a well-aimed lunge. Gabriel cried out in pain, as the side of his torso began to bleed.

Raven's heart ached when she heard that sound full of pain. She turned her hands off the queen and stood up.

Her voice was strong and firm. "I'm a witch," she said with a haunting smile, "and you do not want to mess with a witch."

As she was preparing her hands to cast a spell, the king was nearing her quickly. He ran towards her, trying to pierce her with his sword. Gabriel, lying on the floor, kicked his father's legs. As a result, the king tripped and fell face-first on the floor. His sword managed to rewind in such a special way, that its sharp blade ran through the king's stone-cold heart.

Everything went quiet for a moment. The old king was dead; but the new one was on the floor as well, trying to comprehend what had just happened.

Gabriel was very disappointed in his father. He never really understood the old king's hatred of magic, but his love for Raven showed him, that people with magical abilities are different than most but just as valid and important. It's the close-minded people with hearts cold as ice who are the problem.

And how does this story end? Raven successfully healed Gabriel's mother and ruled the kingdom beside Gabriel; sorcerers returned to the land and Gabriel with

Raven became one of the most beloved rulers their kingdom has ever known. ●

WHOLE YEAR HAS PASSED SINCE THE MARCH 10TH

TEXT: ELIŠKA DOLEŽALOVÁ 6.0

whole year has passed since the march 10th
and yet we're not nearing the end

the birds flew off - and soon i will
be hearing them sing on the hill
again;
standing very close to home
and still - here i am
- alone.

we've gained weight
but lost all hope
nobody
knows how to cope

with the silence
around us
where is the
everyday buzz?

did it die?
or is it sleeping
waiting for us
to stop weeping.

we've gained weight
our hope is lost;
trying to live!
but at what cost?

soon enough we'll be okay
can't think any other way
otherwise we're doomed to stay
in this cycle everyday

whole year has passed since the march 10th
and yet we're nowhere near the end.
just let me get this one thing clear
i hope you're well, not filled with fear
we'll meet again
-soon
my dear. ●

DANDELION, TELL ME

TEXT: [LUCIE HAVLOVÁ](#) 6.0

**It hurt more than it should.
She wasn't blind to the anger
flowing around the house, slowly
consuming her parents.**

Their hateful stares, their painful words. None of that was directed at Emily, yet they hurt her in every way possible. She was growing tired. Emily was lonely in her house. No amount of toys could replace her parents' love she desired so much. She was lonely, yet the house was full. She was growing tired. She was sitting by the stairs, listening in on the heated argument. Her parents were standing five feet away from each other as if they were also afraid that they would hurt the other. Their brows were furrowed; there was thunder behind their eyes; their mouth produced fuel, adding to the fire already burning. Emily could feel the heat; it was slowly suffocating her. The little girl grew tired of the screaming. She couldn't understand why they were constantly shouting, but she knew that she was beyond exhausted. She felt hurt and lonely in the burning house. And so, Emily ran. She let her little feet take her away. She let herself be carried by the wind and the feeling of wanted freedom. Her house burned behind her and she didn't bother to look back. As she was running,

Emily wondered if her parents noticed her despite them arguing. She wondered if they were chasing after her. She wondered what they would tell her. Would they also shout at her for running away? Would they worry about her? Would they even know? Do they even know how is Emily feeling or was she no longer their number one? Finding herself in the middle of a dandelion field, Emily collapsed on the ground. Her legs were hurting; ringing echoed through her head; her heart was broken. Her body was fragile - and so was the love between two people. A cry escaped her lips. Emily picked up a white dandelion, a lonely one in hundreds of yellows. She observed it as she let the tears flow. The dandelion was also fragile. "Dandelion, tell me... why are they like this?" The dandelion didn't answer. "Dandelion, tell me... do they love me?" The dandelion didn't answer. "Dandelion, tell me... will it ever stop?" The dandelion didn't answer. "Dandelion... I want them to love me again." Dandelion, tell me that they will love me again." A light, warm breeze touched Emily's wet cheeks. "I wish for this to stop. Please, dandelion. I wish for them to love me!" Emily's hot breath blew off the dandelion's seeds and she watched as they withered around her, swaying in the gentle wind. They were free. Is Emily's wish going to come true now? She hoped it would. Yet, it still hurt more than it should. ●

LETTER FROM ME TO YOU

TEXT: [LUCIE HAVLOVÁ](#) 6.0

Dear friend of mine,
we haven't seen each other for a while,
I heard a rumour lately, that you've been keeping three bad guys by your side.
Knowing who they are, I must ask: 'Did Happiness go on vacation?'

Friend of mine, do not feel any limitation,
do not worry, your life can go on.
Even in these hard times, remember, you can always turn to your other friends.
Even with Happiness not around, you have me, you have Family, you have yourself.

Don't feel bad if you cry,
don't feel bad if you lie
in your bed all day,
don't feel bad to ask for help.

Happiness may not return soon,
but that doesn't mean it never will.

Love. ●

NOVINKY

PRVNÍ ROČNÍK CEN AKADEMIE LITERÁRNÍ KREATIVITY

TEXT: [PROF. KRUPIČKA](#)

Dne 28. 6. 2021 proběhlo v aule Gymnázia Dr. Josefa Pekaře předávání Cen Akademie literární kreativity za účasti ředitele školy, lektora Adama Krupičky, studentské a profesorské veřejnosti. Mezi nominované se dostalo šestnáct textů, které napsali v aktuálním školním roce studenti a studentky účastníci se kroužku tvůrčího psaní. Lektor nominoval texty pro každou ze čtyř kategorií (udělovaly se ceny za myšlenkový přínos, katarzi, experimentování a celkový estetický dojem). Devět nezávislých hodnotitelů pak anonymně přidělovalo těmto textům body. Jejich součtem, jak může potvrdit předseda kontrolní komise profesor Futtera, vzešli

LEKTOR NOMINOVAL TEXTY PRO KAŽDOU ZE ČTYŘ KATEGORIÍ (UDĚLOVALY SE CENY ZA MYŠLENKOVÝ PŘÍNOS, KATARZI, EXPERIMENTOVÁNÍ A CELKOVÝ ESTETICKÝ DOJEM).

vítězové: Kateřina Stránská, Bára Krejcarová, Ondřej Málek a Michaela Bručková. Každou z cen navíc předávala jiná z osobností gymnázia: Richard Juriga, předseda předměťové komise; Dana Patočková, garantka rozvoje nadaných studentů; studentka-dobrovolnice Lída Kusá a aktuální vítězka ankety Zlatý Ámos, Vladěna Floriánová. Kromě knižních cen, poukázky a diplomu dostal každý z vítězů ještě možnost ovlivnit příští rok podobu dalšího ročníku cen o nejlepší literární texty. Autorské plastiky jsou totiž vítězům pouze propůjčeny a po prázdninách se již budou těšit na své další držitele!

ÚSPĚCH V CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDCE MLADÝCH RECITÁTORŮ

TEXT: [PROF. ŠERÁKOVÁ](#)

Sofie Anna Janebová (3.0) reprezentovala naši školu a Středočeský kraj v národním kole Dětské scény. Tato celostátní přehlídka mladých recitátorů se konala ve dnech 11.-13. června ve Svitavách. Sofii gratulujeme k úspěchu na národní úrovni a těšíme se na další mladé recitátory, kteří chtějí pracovat na svém uměleckém přednesu. Aktuální situace oslabila v mnoha ohledech různé studentské aktivity. Proto je nutné jakoukoli studentskou iniciativu náležitě ocenit a podpořit. Děkujeme! ●

INTERVIEW S TOMÁŠEM JEŽKEM

K cyklistice jsem měl vždy blízko, protože můj táta je bývalým závodníkem a byl jedním z průkopníků horských kol u nás vůbec.

TEXT: KLÁRA MARKOVÁ 3.A

Jaké disciplíny jezdíš? Která je tvá nejoblíbenější?

Vždy jsem kombinoval a stále kombinuji cyklokros, který je mou srdeční záležitostí, se silniční cyklistikou. Nyní si ovšem kvůli maturitě dávám od závodění menší pauzu.

V čem se liší příprava na jednotlivé disciplíny?

Fyzička a najeté kilometry jsou samozřejmě základem nezávisle na disciplíně. V cyklokrose je klíčová technika, která se kupříkladu značně liší od techniky jízdy na horských kolech. Pověštinou rozhoduje ▶

POKUD RÁDI JEZDÍTE NA KOLE, VYRAZTE DO ČESKÉHO RÁJE. TAM SI NA SVĚ PŘIJDE KAŽDÝ.

správné projetí zatáčky. Často se tratě jezdí na písku, na bahně, a proto je důležitá i obratnost jízdy v těžších terénech.

U silniční cyklistiky je nejvíce podstatná výkonnost. Ne nadarmo se říká, že je královnou cyklistiky. Zároveň se jedná i o divácky nejsledovanější a nejvíce mezinárodní cyklistickou disciplínu.

Za jaký tým jezdíš?

Jezdím za boleslavský Brilon Racing Team, který se do konce minulého roku jmenoval Ivar CS Authdor Team. Náš tým vede můj táta (Václav Ježek st., pozn. red.) a Josef Hladík. Já mám na starosti webové stránky týmu.

Jak probíhají tréninky?

Většinou trénuje dohromady celý tým. Vedle toho máme i individuální tréninky. Během samostatných tréninků se zaměřujeme na měření výkonnosti. Je důležité, abychom na vybraných úsecích nebyli nikým rychlostně ovlivňováni.

Víš o nějaké slabé stránce, na které bys potřeboval zapracovat?

Slabých stránek je vždy dost. Stále je kam se posouvat. Určitě bych chtěl do budoucna vylepšit svoji výkonnost a techniku. Zatáčka se vždy dá projet rychleji, i když si člověk myslí, že je v ní nejrychlejší.

Co ti přinesla loňská covid sezona?

Dala mi víc času na trénování, protože jsem nemusel chodit do školy. Na druhou stranu se nám ubralo mnoho závodů. Měli jsme namířeno i na závody do Belgie a plánovali odletět na soustředění na Mallorku. Zrušení cesty na Mallorku pro nás ve finále ale dopadlo dobře, protože známý cyklistický ostrov se brzy po pro-

● ZRUŠENÍ CESTY NA MALLORKU

Stornování ve finále ale dopadlo dobře, protože známý cyklistický ostrov se brzy po propuknutí pandemie kompletně uzavřel, a my bychom se nemohli vrátit domů.

BĚHEM SAMOSTATNÝCH TRÉNINKŮ SE ZAMĚŘUJEME NA MĚŘENÍ VÝKONNOSTI. JE DŮLEŽITÉ, ABYCHOM NA VYBRANÝCH ÚSECÍCH NEBYLI NIKÝM RYCHLOSTNĚ OVLIVŇOVÁNI.

puknutí pandemie kompletně uzavřel, a my bychom se nemohli vrátit domů.

Kam nejraději vyrazíš na kolo v Čechách?

Rád jezdím tady, v okolí Mladé Boleslavi. Mám zde již stálé trasy, třeba přes Katusice, na které jsem zvyklý. Krásná je trasa na Ještěd nebo do srdce Českého ráje. V Českém ráji jezdím často směrem na Turnov nebo přes Kacanovy na Vyskeř. Také mám rád ježdění v Krušných horách, kde máme chalupu.

Máš u nás i nějakou oblíbenou závodní trať?

Rád závodím na trati Českého poháru cyklokrosu v Kolíně. Většina mých oblíbených tratí se ale nachází v cizině. Mou nejoblíbenější trať vůbec je trať světového poháru v belgickém Namuru.

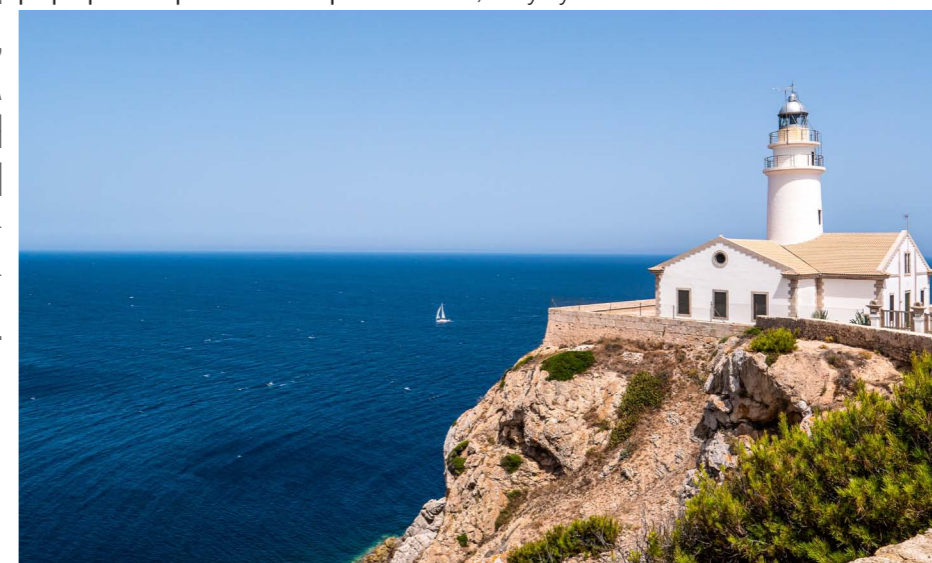
Kam v okolí bys doporučil vyrazit na kolo amatérským cyklistům?

Pokud rádi jezdíte na kole, vyrazte do Českého ráje. Tam si na své přijde každý. Jsou tam jak kopečky, tak rovinky a mnoho krásných výhledů do kraje.

Stanovil sis cíle na letošní sezonu?

Zatím jsem si žádné cíle stanovit nestihl. Nicméně si myslím, že je dobré si vždy nějaké cíle stanovit. Vloni jsem měl cíl zajet Mistrovství ČR v silniční cyklistice, které se konalo u nás v Mladé Boleslavi. Závod se mi ale bohužel dokončit nepodařilo. Samozřejmě mě to velmi mrzelo, protože to byl domácí závod. Holt vše se vždy nevydaří.

Za celou redakci Student Revue ti přeji mnoho úspěchů v cyklistice a hodně štěstí u maturity. ●

V CYKLOKROSE JE KLÍČOVÁ TECHNIKA, KTERÁ SE KUPŘÍKLADU ZNAČNĚ LIŠÍ OD TECHNIKY JÍZDY NA HORSKÝCH KOLECH.

PHDR. LADISLAV FUTTERA

„DĚJINY LEŽÍ NA KAŽDÉM KROKU, STAČÍ
JE JEN ZVEDNOUT.“

TEXT: JAKUB ŠKVRNA 3.A

JÁ BUDU VELMI RÁD, JESTLI SE TOHO JEŠTĚ DOŽIJU, ŽE ZA PÁR DESÍTEK LET PŘIJDE NĚKDO JINÝ, JINÍ AUTOŘI, PODÍVAJÍ SE NA NAŠI KNIHU A ŘEKNOU SI: „NEUDĚLALI TO PÁNOVĚ ŠPATNĚ, ALE MY TY DĚJINY NAPÍŠEME ZASE O NĚCO LÉPE, Z JINÉHO ÚHLU POHLEDU.“

Společně s kolegy napsal knihu k výročí 333 let založení našeho gymnázia. Kniha mapuje dějiny školy od jejího založení. Jak se bádá o něčem již probádaném?

VLASTNÍ KAPITOLY MAJÍ SVOJE TÉMATA. NAPŘÍKLAD VZTAH ČEŠTINY, NĚMČINY A LATINY NA PŘELOMU 18. A 19. STOLETÍ.

PRVNÍ NOVINKOU JE PŘÁVĚ VYPRÁVĚNÍ DĚJIN ŠKOLY PROSTŘEDNICTVÍM TĚCHTO TÉMAT.

S kolegy a historikem Karlem Herčíkem jste napsali knížku k výročí 333 let školy. Co Vás k tomu přimělo?

Samozřejmě to bylo 333 let gymnázia. Byl by velký hřích toho nevyužít a myslím si, že až se bude slavit 666 let gymnázia, všichni by se divili, proč tu nevzniklo nic k 333 letům.

Tudíž tou motivací bylo to, aby mohl případně na Vás někdo navázat?

Rozhodně, my také navazujeme. Není to první kniha o dějinách gymnázia, existují celkem tři. První z roku 1888, pak vždycky v 50letém odstupe – 1938 a 1988 (tzn. 200, 250, 300 let gymnázia). Teď jsme si dovolili tu periodu trochu zkrátit a frekvenci zvýšit. Doufám, že to není na škodu. Zároveň si myslím, že je na co navázat, protože každá z těch knih, které se dějinám školy věnovaly, je trochu jiná. Nechci říct, že nějaká je lepší, nějaká horší, ale zkrátka jejich koncepce se trochu liší. Každá generace dějepisářů, historiků, má tendenci si dějiny školy vyprávět jiným způsobem. Já budu velmi rád, jestli se toho ještě dožiju, že za pár desítek let přijde někdo jiný, jiní autoři, podívají se na naši knihu a řeknou si: „Neudělali to pánové špatně, ale my ty dějiny napíšeme zase o něco lépe, z jiného úhlu pohledu.“

O tom jste vlastně psali již v úvodu, kde jste se mimo jiné zamýšleli nad tím, zda má smysl bádát nad něčím již několikrát probádaném. Odpověděli jste, že ano, jen když se na to podíváte jinak, z jiného úhlu. Tak mě jen zajímá, z jakého jiného úhlu jste se na to podívali Vy?

Na prvním místě bych asi zmínil, že kniha je rozdělená do několika větších kapitol a na každé období z těch více než 300 let se snažíme nahlédnout prostřednictvím nějakého tématu, které je pro danou dobu zajímavé. A trochu neskromně si říkáme, že by mohlo být zajímavé i pro současného čtenáře.

Naším cílem nebylo uceleně popsat, co se na gymnáziu stalo od roku 1688 do roku 2001. Kdo toto hledá, tomu pomůže kalendárium, které zpracoval pan profesor Krupička a je také součástí knihy. Ty vlastní kapitoly mají svoje témata. Například vztah češtiny, němčiny a latiny na přelomu 18. a 19. století. Také vůbec vznik fenoménu učitele, který se zapojuje nejen do života školy, ale také do života ve městě, ve spolcích, muzeích, a do dalších veřejných, kulturních a politických aktivit, což mluvíme o druhé polovině 19. století. Dále také třeba vztah naší školy k doktoru Josefu Pekařovi, na kterém se dá krásně

ukázat, jaké zvraty přicházejí ve druhé polovině 20. století.

První novinkou je právě vyprávění dějin školy prostřednictvím těchto témat. Rád bych ale zdůraznil ještě druhou novinku: Poprvé se na knize k výročí školy podíleli přímo studenti. Psali medailony zajímavých i trochu pozapomenutých osobností spjatých s gymnáziem od roku 1688 až do současnosti. Ty nejnovější zpracovali studenti pomocí rozhovorů, např. s paní profesorkou Mulačovou, s panem školníkem Pilařem a v neposlední řadě s panem ředitelem Volfem. Zvláště těmto studentům, současným i těm, kteří již odmaturovali, opravdu velmi děkuji a jsem rád, že se je podařilo zapojit do této akce.

Jak dlouho kniha vznikala?

To je dobrá otázka. Přísně vzato, nejstarší text pochází z roku 1999. To je studie pana Dr. Herčíka, který souhlasil, aby byl jeho text v upravené podobě zakomponován do knihy. Z textů, které vznikly dříve, bych zmínil některé medailony, na kterých pracovali studenti ještě pod vedením pana zástupce Dostála v jeho semináři. To jsou samozřejmě texty, které vznikly za jiným účelem. Pokud se budeme bavit o systematické práci na této knize, tak zabrala 2,5 roku. Cílem bylo knihu vydat při příležitosti 333 let školy.

Když už jste mluvil o těch osobnostech, velice mě zaujal cestovatel Antonín Stecker především svou kontroverzností. Jak jste tyto osobnosti vybírali?

Záměrně těch osobností je „pouze“ 72, protože jsme byli omezeni rozsahem knihy. Škola samozřejmě za 333 let své existence vyprodukovala mnohem více zajímavých absolventů. Tímto výběrem jsme chtěli ukázat širší možných cest, kterými se absolventi naší školy vydali. Máme tam spisovatele, historiky, umělce, lékaře, chemiky, inženýry, pro starší dějiny hudebníky, muzikanty, skladatele, ti všichni patří k naší škole. Mým cílem, když jsem přemýšlel, koho zařadit a koho ne, bylo zmínit jak absolventy, které si se školou spojí na první dobrou skoro každý – Františka Gellnera, Josefa Pekaře –, ale i osobnosti, které byly trochu nespravedlivě pozapomenuty. Jako němčinář bych rád zdůraznil spisovatele Moritze Hartmanna nebo Leopolda Komperta, kteří navštěvovali gymnázium před polovinou 19. století, což byli německojazyční Židé. I tento aspekt, tím myslím jinojazyčnost a židovství, k naší škole jednoznačně patří. ➔

VĚNUJI SE PŘEVÁŽNĚ 19. STOLETÍ. NECHCI ŘÍCT, ŽE VŠECHNY, ALE DRŤIVÁ VĚTŠINA PRAMENŮ VZTAHUJÍCÍCH SE K ČESKÝM ZEMÍM JE V TĚTO DOBĚ PSÁNA NĚMECKY.

Mimo jiné ještě působíte na Ústavu pro českou literaturu Akademie věd ČR. Pomohlo Vám to při nacházení informací ke knize?

Jednoznačně. Koneckonců díky tomu nebyl problém dostat se jak do pražských specializovaných knihoven, tak i do archivů typu Masarykova ústavu a Archivu Akademie věd a dalších institucí. Když máte na chodbě plno kolegů, kteří se zabývají dějinami, není problém je kdykoliv požádat o konzultaci.

Máte za sebou poměrně významnou akademickou stopu. Byla Vám udělena cena rektora UK (Cena JUDr. prof. Karla Engliše). Mimo jiné jste studoval historii a germanistiku. Tyto obory mi přijdou poměrně odlišné, spojuje je něco?

Věnuji se převážně 19. století. Nechci říct, že všechny, ale drtivá většina pramenů vztahujících se k českým zemím je v této době psána německy. Když to řeknu z pohledu historika, který se zabývá dějinami 18. a 19. století, němčina je naprosto ideální pomocná disciplína. Tak jako člověk, který se zabývá středověkem, se zase neobejde bez latiny. Člověk, který se zabývá 2. polovinou 20. a 21. stoletím, se neobejde bez angličtiny atd.

Tímto směrem je vztah víceméně jednoznačný. A obráceně? K čemu je historie pro němčináře?

Jak asi víte z výuky němčiny, realie k tomu předmětu taktéž patří. Myslím, Jakube, že když jsi byl v Mannheimu, narážel jsi tam na dějiny na každém kroku, ne? V Heidelbergu na univerzitě, která by nebyť českých dějin a Dekretu kutnohorského ani nevznikla, a tak dále. Toto je fajn si připomínat. Dějiny jsou na každém kroku, stačí je jen zvednout.

Přemýšlel jste někdy nad tím, zda byste nebyl jen literární historik nebo jen učitel? Co Vás na těchto dvou profesích baví?

To je jednoduché. Kdybych se tady 7 dní v týdnu 24 hodin denně děsil, že nějaký můj student si není jistý, zda Karel Hynek Mácha napsal Kytici nebo Krysaře, zbláznil bych se z toho. Na druhou stranu pokud bych stejně často řešil interpretaci Máje z pohledu interkulturality, sémiotiky a dalších podobných disciplín, jejichž jména vám asi moc neřeknou, zbláznil bych se z toho taky.

Není nad to obojí kombinovat a neustále si klást jako literární vědec otázku: „K čemu nebo pro koho jsou výsledky našeho badání?“ Myslím si, že by neměly být pro to, že si je předneseme na konferenci a vzájemně

se poplácáme po zádech, nebo se naopak zkritizujeme, a tímto skončí. Myslím si, že by naše badání mělo mít přesah do školní praxe.

Zároveň mi jako učiteli akademická praxe umožňuje více vést v patrnosti přesahy, širší kontexty a tak nějak celkově se zamýšlet nad tím, co učím, proč to učím a jak to učím. Uvědomuji si, jak moc je výuka ve škole zatížena různými zjednodušeními, a já se pořád ptám, jestli si to zjednodušení můžu dovolit. Je důležité si uvědomit, že například za banální větou, že v Erbenově Kytici se zrcadlí doba a poetika biedermeieru, stojí nějaký výzkum, úvahy, reflexe a rozsáhlé odborné polemiky.

Proč jste se rozhodl studovat to, co jste si zvolil? Je to právě kvůli tomu, o čem jste mluvil?

Pochopil jsem, že bych nebyl dobrý popelář, to bylo moje vysněné povolání poměrně dlouhou dobu. Tak jsem si prostě musel najít nějaké jiné vysněné povolání, a zvláště k historii jsem měl již od útlého dětství pozitivní vztah, který mi nezničila docházka ani na základní, ani střední školu, a to je co říct.

Historie byla jasná volba. Co nebylo jasnou volbou, byla čeština, to bylo velmi, řekl bych, důrazné přání mých rodičů, kteří říkali, že historie je dobrý koníček, ale špatný chleba k obživě, a abych vedle té němčiny, jejíž význam, byť je to škoda, klesá, dělal taky „něco pořádného“. A prý že češtináři budou potřeba vždycky. Paradoxně to dopadlo tak, že češtinu tady na gymnáziu neučím, ale zase se v Praze na AV ČR zabývám českou literaturou.

Mluvil jste o tom, že se zabýváte historií 19. století, což jsou témata někým již někdy probádána, na toto jste ostatně naráželi již v úvodu knihy. Jak těžké je nacházet jiné otázky, pohledy, perspektivy?

Paradoxně je to celkem jednoduché. Totiž tím, čím se zabývám, jsou vztahy mezi německou a českou literaturou na českém území v 19. století. Toto z pochopitelných důvodů dříve nikdo moc nezkoumal. Schválně se vyzkoušej, jestli tušíš, že Karel Hynek Mácha psal básně i německy a že libreto Smetanovy Libuše, té nejnarodnější české opery, původně zamýšlené ke korunovací krále, nakonec ke slavnostnímu otevření Národního divadla, bylo psáno také německy? Netušíš? Je to ale docela logické. Když se totiž mluví o české literatuře 19. století, automaticky se tím myslí pouze ta českojazyčná, což výrazně ochuzuje vícejazyčnou realitu, která tu byla. Autoři běžně publikovali v obou

jazycích nebo se o české literatuře psalo německy a diskutovalo se o ní v německých časopisech.

To, čím my se zabýváme, je právě tento poměr různojazyčných literatur, nejen české a německé. Zmiňme například literaturu hebrejskou, polskou, za první republiky rusínskou či maďarskou. Snažíme se je vtáhnout do hry a ukázat české země, respektive Československo jako prostor poměrně živého kulturního života, kde se literatury v různých jazycích setkávají, samozřejmě i střetávají, reagují na sebe, a tohle prostě v čítankách není. Tady je prostor pro badání dost široký a budu velmi rád, když se na toto téma objeví i nějací další zájemci.

Kromě historie jste studoval ještě dvouobor čeština-němčina, to vše najednou, a to samé pak i na navazujícím magisterském studiu. Jak jste to zvládal?

Zvládnout se to dá. Po maturitě jsem se přihlásil na obory, které mě zaujaly, a kam to vyjde, tam to vyjde. Co čert nechtěl, ono to vyšlo všude, přijali mě na všechny tři. Naštěstí všechno bylo na Filozofické fakultě, takže „pod jednou střechou“. Až

☛ ZROD 333 LET GYMNAZIA DR. JOSEFA PEKAŘE

Pokud se budeme bavit o systematické práci na této knize, tak zabrala 2,5 roku.

SNAŽÍME SE UKÁZAT ČESKÉ ZEMĚ, RESPEKTIVĚ ČESKO-SLOVENSKO JAKO PROSTOR POMĚRNĚ ŽIVÉHO KULTURNÍHO ŽIVOTA, KDE SE LITERATURY V RŮZNÝCH JAZYCÍCH SETKÁVAJÍ, SAMOZŘEJMĚ I STŘETÁVAJÍ, REAGUJÍ NA SEBE.

na přebíhání Staroměstského náměstí do Celetné ulice – až tam někdo z Vás bude studovat, pochopí. Měl jsem dva indexy, fungoval jsem jako dva studenti. Doma ze mě museli mít opravdu radost, protože jsem netrval svá studentská léta po hospodách, ale po posluchárnách a knihovnách.

Je něco, co byste vzkázal studentům?

Buďte takoví a žijte tak, abyste se mohli kdykoliv otočit zpátky za svým životem a říct si: „Nemám se za co stydět.“ To by mělo platit pro každého, tak ještě něco více specifického: Buďte gymnazisté, mějte ve zdravém těle zdravý duch, a to duch kritický. To znamená, přemýšlejte nad tím, co se Vám tady předává, nesouhlas, to vše je v pořádku. Když budete přemýšliví, uvážliví a kritičtí, tak hlavně nebuďte pasivní. Tady se nesdělují zjevené pravdy, tady se nabízí možnosti, nad čím se zamýšlet, jak uvažovat, kudy se vydat. Některé možnosti jsou Vám bližší, jiné Vám zase mnoho neříkají. Zkrátka jsou to taková vybidnutí, tak je jako vybidnutí berte a využívejte! ●

NENÍ NAD TO OBOJÍ KOMBINOVAT A NEUSTÁLE SI KLÁST JAKO LITERÁRNÍ VĚDEC OTÁZKU: „K ČEMU NEBO PRO KOHO JSOU VÝSLEDKY NAŠEHO BADÁNÍ?“

OSLAVY 333 LET GYMNÁZIA

Ve dnech 11. – 12. 6. jsme si připomněli 333. výročí založení našeho gymnázia (28.6. 1688).

FOTO: MARTIN VESELÝ

PEKAŘŮV PŘÍJEZD
Součástí oslav byl i příjezd Dr. Pekaře ve Škodě Popular.

K této příležitosti vydal autorský tým pod vedením PhDr. Ladislava Futtery knihu (302 číslovaných stran), která se snaží toto období zmapovat.

Součástí programu oslav byla úvodní hraná scénka (setkání Dr. Josefa Pekaře se současnými studenty), recitace dramatického kroužku, křest již zmíněné knihy a autogramiáda.

Dále ve dnech 11. a 12.6. proběhl Den otevřených dveří, a to nejen pro potenciální uchazeče o studium, ale také pro bývalé absolventy, pracovníky školy a další se školou spřízněné osoby. ●

📍 **OČEKÁVÁNÍ ZAHAJOVACÍCH FANFÁR**
11.6. po 14. hodině proběhlo slavnostní zahájení.

👥 **ZÁSTUPCI TŘÍD**
Každá třída vyslala na ceremonii své zástupce.

SLAVNOSTNÍ FANFÁRY
uvítaly příjezd Dr. Pekaře.

RECITACE
Vystoupení dramatického kroužku.

HISTORIE A SOUČASNOST
Rozhovor o studentských letech.

POHLED DO ŘAD PROFESORŮ
Neformální diskuze.

HURÁ, PRÁZDNINY JSOU TADY!

V této větě jsou obsaženy všechny ty každoročně se opakující pocity drtivé většiny žáků – až na jednoho.

TEXT: [SOFIE ANNA JANEČKOVÁ](#) 3.0

Bůhví, proč nepropadl obecné euforii omladiny. Už celý týden chodí se svěšenou hlavou, pořád zamyšlený a nad něčím zadumaný. O čem to asi přemýšlí? Známký na vysvědčení má pěkné, o prázdninách jede s rodinou na dovolenou, a dokonce i na tábor, má se tedy na co těšit. Tak proč je pořád tak pohroužený sám do sebe? Pojďme si udělat malý výlet do jeho mozku. Nemyslím to ovšem jen metaforicky – opravdu se teď nacházíme v nejsložitějším orgánu zadumaného studenta. Na pohled je tam tma, opravdu nepronikatelná tma, asi jako když se Křemílek s Vochomůrkou snažili uvařit povidla. Naštěstí ale nemáme jen jeden smysl, a můžeme se spolehnout na funkci jiných:

„Kdybych jen měl tu jistotu,“ slyšíme našeptávat potutelný hlásek, rafinovaně mluvící ke svému posluchači a našemu objektu zkoumání v první osobě, „kdybych jen měl tu jistotu, že se na prázdniny dostanu bez úrazu. Vždyť kolik věcí se mi může stát, než vůbec prázdniny pořádně začnou? Můžu si zvrtnout kotník – stačí malá prohloubenina na chodníku a neštěstí je hotovo! Nebo můžu uklouznout, upadnout a co potom? Ani na to nemyslet!“ I zžel se nám nebohého chlapce a ze všech sil, aby nás vůbec zaslechl, zvoláme: „Ale jak malá je pravděpodobnost, že se mi stane nějaký úraz? Když na sebe budu přiměřeně opatrný, nemůže se mi stát nic hrozného!“ Stejně jako podivná parazitická úvaha jsme užili první osoby, abychom tím zvýšili svůj vliv na objekt zkoumání, a už už se chceme poplácat po rameni za skvělý argument. Hlas myšlenky totiž opravdu na okamžik zmlkne. Pak se ale ozve nanovo:

„To je pravda, úrazy nejsou tak pravděpodobné. Ale co nemoci? Různá nachlazení, chřipky, alergie, záněty... a ten nebezpečný virus – ani ho nebudu jmenovat- co ty mi mohou přinést trápení! A zrovna na prázdniny! Proč nemůžu onemocnět někdy v průběhu roku, a vždycky jenom když je volno? Proč zrovna já...“

„Když si budu dávat pozor, ani to se nemusí stát!“ podrážděně přerušíme parazita. Ještě aby z toho kluka vychoval slečinku, nebo dokonce hypochondra, to tak! „A co bych měl asi dělat?“ ohradí se myšlenka, „to mám jako přestat dýchat? Jak se můžu ubránit kapénkám? Co když respirátory nepomohou? Co se mnou bude potom?“ Tak na tohle už opravdu nemáme nervy. Nasupeně zmizíme ze studentova mozku a druhý den ráno, když ho potkáme na chodbě, v ruce oba slušné vysvědčení, stručně, ale jasně mu vmeteme do obličeje: „Poslechni, běž si pořádně užít prázdniny. Máš je jenom dva měsíce, a to uteče jako přestávka. Takže tě varuju; jestli tě jenom jednou potkám a uvidím, že si neužíváš volno, tak přísahám, že zařídím, aby příště bylo kratší.“ Student na nás nechápavě zírá a sleduje nás, jak rázně odcházíme směrem ke skříňkám. Ovšem když čekáme před školou a sledujeme dav vycházející ze dveří, všimneme si v něm i zádumčivého kluka, který ale jde tak nějak narovnaněji a na tváři se mu usadil jakýs takýs úsměv. Užijete prázdnin, nebo budou příště kratší! ●

KDO SKUTEČNĚ BUSTU PEKAŘE UKRADL, VÁM NEPROZRADÍME, ŘÍCI VÁM MŮŽEME JEN TO, ŽE ODSOUZEN NEBYL NEVINNÝ ČLOVĚK!

SAVE THE BAKERS

Dne 19.5. se 2 skupiny německých studentů a 1 česká skupina připojily na meet s doménou pekcloud.

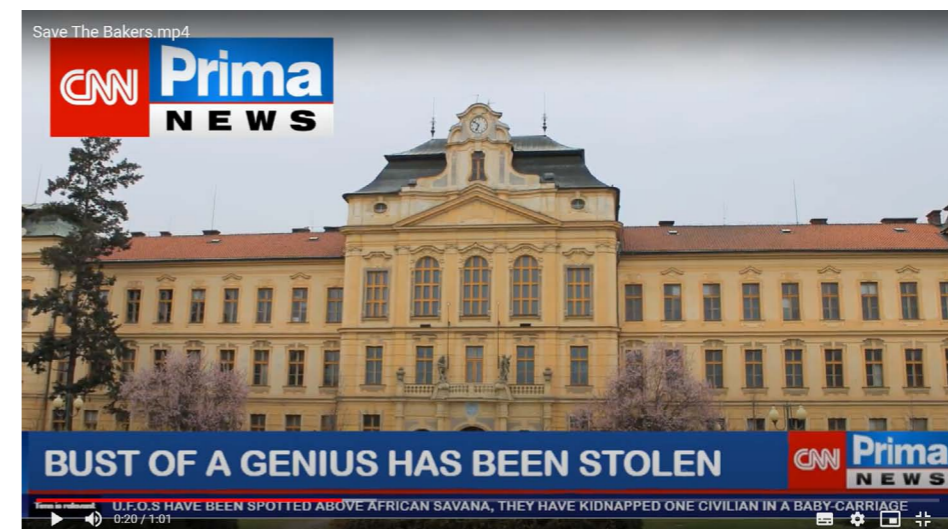
TEXT: [PROF. JANEČKOVÁ](#)

Video ve stylu fake news (vytvořil Dan Křístek) účastníky uvedlo do situace a naši „kameramani“ (A. Blažková, G. Hanusová, M. Neuhäuser, A. Fořt, P. Grundman, B. Trabalík) pak jimi byli podle sdílené mapky školy navigováni tak, aby našli pachatele, který ukradl bustu Pekaře ... Čtyři různá stanoviště s indiciemi byla rozmístěna po škole (šatny ve sportovní hale, učebna 303, učebna J3 a bývalá stará vrátnice ve sportovní hale), čtyři různí pachatelé prošli školou a zanechali za sebou stopy. „Ne, pane školníku, ta lahev vody na zemi musí zůstat!“ Kdo skutečně bustu Pekaře ukradl, vám neprozradíme, říci vám můžeme jen to, že odsouzen nebyl nevinný člověk! Akci zaštiťoval Studentský parlament, hlavním koordinátorem akce se stal Adam Duňka. Tři členové SP také asistovali při samotném přenosu a Martin Procházka

z bývalé 8.0 se tak po výpadku zvuku nečekaně dostal do role tlumočníka přes Discord. Jednotlivá stanoviště připravili vybraní studenti ze skupin angličtiny prof. Fouskové, Janečkové a prof. Hluchého. Vždy, když český kameraman dorazil na stanoviště, v počítači se jeho online týmu zobrazil odkaz k úkolům, které pak plnili "kameramani". Nutno podotknout, že ještě před připojením 2 německých skupin šla jako pilotní skupina hrstka našich nadšenců, a to jistě pomohlo předvídat budoucí reakce na německé straně. Po skončení online hry si vše v reálu ještě zkusili studenti primy, ale tentokrát naživo, a Adam Fořt nebyl „kameraman“, ale zkušený průvodce cestou. Tato skupina, samozřejmě s Googlem v kapse, i když věkově nejmladší, byla časově nejefektivnější a také adrenalinový efekt zde byl nejznatelnější! ●

FAKE NEWS VIDEO

Spot vytvořil Dan Křístek, 1. A.

MATURITY

Ve školním roce 2020–2021 maturitní zkoušky nakonec proběhly.

O dobrovolnou ústní zkoušku bylo potřebné zažádat. Stejně tak o ústní zkoušku z anglického jazyka. Tak se stalo, že někteří studenti letos maturovali ústně pouze ze dvou předmětů, jiní až ze čtyř, popřípadě pěti. ●

➤ **NÁSTUP VE SBORU ČESKÝCH BRATŘÍ**
Slavnostní vyřazení žáků 4.A. a 8.O.

✓ **HUDEBNÍ DOPROVOD**
v podání studentek z 1. A

➤ **ZÁVĚREČNÝ PROSLOV ZÁSTUPCŮ TŘÍD**
Ohlédnutí se za studijními léty.

MALÝ PRINC A RELATIVNOST ČASU

Malý princ se na své malinké planetce B612 začal velmi nudit, a tak se jednoho dne rozhodl dát své růži opět sbohem.

TEXT: KLÁRA MARKOVÁ 3.A

Nastartoval svůj vesmírný koráb a vydal se devadesátiprocentní rychlostí světla objevovat taje vesmíru. Cestou míjel planety, které již dříve navštívil: planetku krále, domýšlivce, pijana i byznymena. Asi po čtyřech letech, devíti a půl měsíci dorazil na jemu již dobře známou planetu Zemi. Stejně jako tenkrát poprosil dospělého, aby mu nakreslil beránka. Bohužel byl opět zklamán, a tak se rozhodl vydat zpět domů za svojí růží. Doma ho však čekalo velmi nepříjemné překvapení. Růži našel velmi zbědovanou,

a jakmile ho spatřila, začala na něj křičet. „Děláš si ze mě legraci? Jsi podvodník a lhář! Než jsi odjel, slíbil jsi, že se nejpozději za deset let ke mně vrátíš! Nechal jsi mě čekat dvacet dva let!“ Rudá růže nyní byla ještě rudější než normálně. „Ale to není možné. Než jsem odjel, tak jsem si seřídil hodiny. Byl jsem pryč lehce přes devět let a sedm měsíců.“ odpověděl malý princ. „Dospělí jsou rozhodně moc a moc zvláštní. Já ale myslel, že moje růže není dospělá...“ ●

PŘEJEME VÁM PŘÍJEMNÉ PRÁZDNINY!

STUDENT
R E V U E